

Lehtikirjoitus Pielijokiseutu vko 48 (27.11.)

Helmiä ja sikoja...

Näin kirkkovuoden vaihteessa, tallin tuoksun lähetessä ja kun rippikoulut ovat alkamassa, miettii mennyttä vuotta. Miettii menneitä rippikouluja, miettii tulevaa, miettii tulevia rippikouluja. Miettii, mitä tuleva vuosi tuo tullessaan? Mitä menneistä voisi oppia? Mitä voisi tehdä toisella tavalla, tehdä paremmin? Mitä annettavaa, jaettavaa on tuleville rippikoululaisille, nuorille, vanhemmille?

Menneitä miettiessä mieliin palautuu rippikoulu, jossa opettajat olivat laittaneet lähes kaiken peliin, suunnitelleet viimeisen päälle. Suunnitelleet kaikilla mausteilla, höysteillä ja helmillä. Opettajat yrittivät tarjota parastaan, mutta koululaiset nyrpistivätkin nenäänsä, ”puukottivat” selkään, pettivät luottamuksen, kääntivät oman selkäänsä. Omasta mielestään leivän ja kalan tarjoajia paiskottiin kivillä ja käärmeillä. Iltapalaverissa, seuraavaa päivää suunniteltaessa, työtoverini totesikin turhautuneena että: ”Taas menee helmiä sioille!” Ajattelin, että hän on oikeassa. Huomenna he tallaavat taas helmet jalkoihinsa, mutta samalla hammasta puren mietin, että tallatkoon! Meiltähän ei helmet lopu kesken!

Ajattelin silloin pieni uho sielussa ja sydämessä ja ajattelen nyt, että helmisimpukkamme on ehtymätön, jaettavaa riittää. Ei ole aina edes välttämätöntä lähteä lappiin asti ryöväämään tunturipurojen ja LUIROJÄRVEN latvojen harvenevia raakkukantoja. Helmiä löytää lähimetsien lammista, vieressä virtaavista virroista, jäätyvistä järvistä. Ajattelen, että kotoinen helmisimpukkakantammekin on ehtymätön ja että jaettavaa riittää ja että noita helmiä pitää ja kannattaa jakaa. Itse asiassa kylvämällä kylvää ympärilleen, ei valikoiden vaan kaikille, joka ikiselle porsaallekin ja juuri erityisesti heille. Tallokkoon jalkoihinsa, polkekoon mutaan, likaan ja ryönään, eivät ne silti mene hukkaan, ei niiden arvo katoa. Sillä luulen ja toivon ja uskon niin, että eräänä kauniina päivänä ne alkavat kantaa. Ne alkavat kantaa paksunahkaisimmankin ja sikamaisimmankin porsaan sorkkien alla. Ja eräänä kauniina päivänä hän saa huomata astelevansa kauniilla helmimatolla. Parkkiintuneinkin sika saa huomaa koristelevansa itseään koruilla ja helminauhoilla. Ainakin voin toivoa niin.

Mutta sekös viereistä karsinaa alkaa harmittaa ja ärsyttää, saa suorastaan sikaniskan niskakarvat pörhöön! Kun naapurin töpselikärsä itseään noin koristaa. Eihän hän niiden todellista arvoa kuitenkaan ymmärrä. Häpäisee itsensä ja minut ja häpäisee kaikki lajitoveritkin, kun helmiä

kaulassaan kantaa ja kaikki pyhät arvot siinä samalla. Mutta onko ihminen sikansa karsinoinut? Sen sijaan, että saisi vapaasti metsien viheriöivillä niityillä kirmailla, on ihminen itse hänet ahtaaseen aitaukseen alentanut, joulupöytään jalostanut. Sen tähden täytyy hänen myös mudassa ja liassa ryönäämän.

Ajattelen, että helmisimpukkamme on ehtymätön ja jaettavaa riittää. Mitä niitä karsinoimaan senkun kylvää vaan. Ehkä ne helmet, jotka on itse saanut jaettavakseen, eivät ole aina kaikkein kirkkaimmasta ja kauneimmasta virheettömmästä päästä, mutta yhtä arvokkaita kaikki, mitä niitä karsinoimaan. Yhtälailta ne kertovat, sikalan sijasta, tallin Toivosta.

”Mä tahdon kylvää huonoon maahan,
kiven sisään, asfaltiin.
Ja jos Luoja antaa sateen,
- ehkä joskus toivon niin -
edes yksi siemen itää
ja uhmaa orjantappuraa.
Kaikista ei tarvii pitää,
riittää kunhan rakastaa.”

- Jouko Mäki-Lohiluoma -

Klaus Tefke
Kontiolahden seurakunta, nuorisotyönohjaaja